

1

“บ้าซะมด สายแล้ว” เมลินดา วอลลิสผุดลุกจากเตียง ดวงตาอันเหนื่อยล้า ซ้ำเลื่องมอณาพิกาติจิตตอลบนโตะหัวเตียง เมื่อคืนเธออ่านหนังสือถึงตีสามครึ่ง เพราะอีกสามวันต้องสอบวิชาเภสัชกรรมคลินิก

เธอเดินวนรอบห้องด้วยความงัวเงีย พยายามคิดว่าต้องทำอะไรก่อน จากนั้นก็พุ่งเข้าห้องน้ำและเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก

“เม่ง เม่ง เม่ง”

เธอเอื้อมไปหยิบกระเป๋าเครื่องสำอางแล้วเริ่มทาแป้ง

เมลินดาอายุยี่สิบสาม เมื่อสองสามวันก่อนเธออ่านบทความในนิตยสาร เลย์รูู้ตัวว่าน้ำหนักเกินนิดหน่อยเมื่อเทียบกับส่วนสูงแค่หนึ่งร้อยหกสิบสองเซ็นต์ เธอต้องรวบผมสีน้ำตาลเสมอไม่วันแม่กระทั่งตอนนอน แล้วก็จะไม่ยอมออกจากบ้านเด็ดขาดถ้ายังไม่ได้ลงรองพื้นปิดรอยสิ่วบนแก้ม และแทนที่จะแปรงฟัน เธอกลับบีบยาสีฟันพรวดเข้าปากเพื่อขจัดกลิ่น

เสื้อผ้าพับวางไว้บนเก้าอี้ที่โตะอ่านหนังสือ มีเสื้อเซ็กซี่ผู้หญิง ถุงน่อง กระโปรงยาวคลุมข่า และรองเท้าส้นแบน ทุกชิ้นเป็นสีขาว เธอรีบแต่งตัวแล้ว วิ่งเต็มฝีเท้าออกจากบ้านพักแขกไปทางบ้านใหญ่

เมลินดากำลังเรียนปีสามสาขาพยาบาลและดูแลผู้ป่วยที่มหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย ลอสแอนเจลิส หรือที่เรียกกันว่ายูซีแอลเอ ทุกสุดสัปดาห์เธอต้องไปฝึกงานตามหลักสูตรของคณะ ตลอดสิบสี่สัปดาห์ที่ผ่านมาเธอจึงแวะเวียนไปดูแลแลเร็กซ์ นิโคลสันที่บ้านเขาในย่านเซเวียตฮิลล์ทางฝั่งตะวันตกของเมือง

เพียงสองสัปดาห์ก่อนที่เมลินดาจะไปฝึกงาน แพทย์วินิจฉัยว่าเดเร็กรเป็น มะเร็งปอดระยะลุกลาม เนื้อร้ายขนาดเท่าเมล็ดลูกพลัมกำลังกัดกินร่างกายเขา อย่างตะกละ ลำพังแค่เดินยังเจ็บปวด บางครั้งเขาต้องใช้เครื่องช่วยหายใจและ พุดเสียงแผ่วแทบไม่ได้ยิน เจ้าตัวปฏิเสธการทำเคมีบำบัดโดยไม่สนใจคำขอร้อง ของลูก ๆ เขาไม่ยอมโดนขังอยู่ในห้องผู้ป่วยวันแล้ววันเล่า และเลือกที่จะ อยู่บ้านในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

เมลินดาไปขอร้องที่บ้านเข้าไปในโรงกว้าง ๆ สาวเท่ผ่านห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ สะเปลา่แต่โล่งมาก ห้องนอนเขาอยู่ชั้นบน เช้า ๆ แบบนี้ในบ้านก็เงียบเหงา วังเวงเช่นเคย

เดเร็กร นีโคลสันอยู่ตามลำพัง ภรรยาเสียชีวิตไปเมื่อสองปีก่อน แม่ลูก ๆ จะมาเยี่ยมทุกวันแต่พวกเขาก็มีชีวิตของตัวเอง

“ขอโทษที่มาสายนะคะ” เมลินดาร์้องบอกเจ้าของบ้าน เธอดูนาฬิกาข้อมือ และเห็นว่ามาสายไปสี่สิบสามนาที “ตายแล้ว!” เธอพิมพ์เบา ๆ “เดเร็กร คุณตื่น อยู่หรือเปล่า” หญิงสาวร้องถามขณะเดินไปยังบันไดแล้วก้าวพรืดที่ละสองขั้น

เดเร็กร นีโคลสันขอให้เรียกเขาด้วยชื่อตั้งแต่เธอมาที่นี่ครั้งแรก เจ้าตัว ไม่ชอบให้เรียกแบบเป็นทางการว่า *คุณนีโคลสัน*

พอเข้าไปใกล้ประตูห้องนอน เมลินดาก็ได้กลิ่นชวนคลื่นเหียนโชยออกมา *ไอ้ย ให้ตายเถอะ* เธอมาไม่ทันพาเขาเข้าห้องน้ำครั้งแรก

“เอาละ เรามาทำความสะอาดกันก่อนดีกว่า” เธอเปิดประตูเข้าไปในห้อง “แล้วฉันจะไปทำอาหาร...”

หญิงสาวยื่นแข็งที่จ้องสิ่งที่อยู่ตรงหน้าอย่างหวาดผวา อากาศในปอดมี ไม่พอราวกับถูกดูดเข้าไปในห้วงอวกาศกะทันหัน สิ่งที่อยู่ในห้องพุ่งขึ้นมาแล้ว เธอก็อาเจียนอยู่ตรงหน้าประตู

“พระเจ้าช่วย!” เมลินดาขยับปากอันสิ้นระริก แต่ไม่มีเสียงใดลอด ออกมา แข็งขาอ่อนเปลี้ย โลกหมุนตัว มีสองข้างจับกรอบประตูเพื่อทรงตัว ให้อยู่ ตอนนั้นเองดวงตาสีเขียวของเธอก็เลื้อยไปเห็นผนังด้านในสุด สมอง ต้องใช้เวลาประมวลผลเพื่อทำความเข้าใจภาพที่เห็น แต่เข้าไปแล้ว ความหวาดกลัวระคนตื่นตระหนกเริ่มโหมกระหน่ำเข้าใส่เธอไม่ต่างกับพายุคลื่น

2

ยังเป็นช่วงต้นฤดูร้อนแต่อุณหภูมิในลอสแอนเจลิสเมืองฟ้าอมรพาเข้าไปสามสัปดาห์แล้ว เมื่อวิ่งไปถึงอพาร์ทเมนต์ในฮันท์ตันพาร์กทางตะวันออกเฉียงใต้ของตัวเมือง โรเบิร์ต ฮันเตอร์ นักสืบในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรมของกรมตำรวจลอสแอนเจลิสก็หยุดจับเวลาบนนาฬิกาข้อมือ สามสิบแปดนาฬิกาในระหว่างสิบเอ็ดกิโล เขาให้ตัวเองผ่าน แต่เหงื่อที่ท่วมตัวเหมือนไก่อังวันขอบคุณพระเจ้า ซ้ำยังปวดขากับเข่าสุด ๆ เขาน่าจะยืดเส้นก่อน มันควรจะทำทั้งก่อนและหลังวิ่งโดยเฉพาะหลังจากวิ่งระยะไกล ทั้ง ๆ ที่รู้แต่เขาก็กลับละเลยไม่ยอมทำ

ฮันเตอร์ขึ้นบันไดไปที่ชั้นสาม เขาไม่ชอบลิฟต์ เกมไอ้ลิฟต์ในตึกนี้ยังมีชื่อเสียงว่ากับดักปลาสารคืนชะงัดด้วย

เขาเปิดประตูเข้าไปในห้อง ขนาดแค่นี้ห้องนอนแต่สะอาดและอยู่สบาย ส่วนเฟอร์นิเจอร์ในห้องคงไม่แปลกถ้าคนจะคิดว่าเป็นของบริจาค ไม่ว่าจะเป็นอย่างพาหนะเทียมสีดำ แก้วไม่เข้าชุด โต๊ะอาหารที่มีแต่รอยขีดข่วนแถมยังใช้ควมเป็นโต๊ะทำงานด้วย หรือตู้หนังสือที่เบกน้ำหนักมากไปจนจะพังมีพังแหล่อยู่แล้ว

เขาถอดเสื้อมาเช็ดเหงื่อตรงหน้าผาก คอ และลำตัวที่มีกล้ามเนื้อ นอนนี้ล้มหายใจกลับมาเป็นปกติแล้ว เขาหยิบเหยือกชาจากตู้เย็นมาเทจนเต็มแก้วใหญ่ ฮันเตอร์ตั้งตารอที่จะใช้เวลาในวันปกติธรรมดาแบบนี้อยู่ที่ห่างจากตึกอำนวยการและกองบังคับการตำรวจ เขาไม่ค่อยได้หยุดงานนักหรอก วันนี้อาจจะขับไปที่หาดเวนิสแล้วเล่นวอลเลย์บอลสักหน่อยหลังจากห่างหายมาหลายปี หรือไม่ก็หา

ลักที่เชียร์บาสเกตบอล เขาแน่ใจว่าทีมเลเกอร์ส์มีแข่งคืนนี้ แต่เขาต้องอาบน้ำ และแวะไปที่ร้านซักรีดก่อน

พอดีมีข่าเย็นหมดแก้วเขาก็เดินเข้าห้องน้ำ มองสำรวจเงาในกระจกกลาง คิดว่าต้องโกนหนวด ขณะเอ๋อมีไปหยิบเจลกับมีดโกน เสียงมือถือก็ดังขึ้นพอดี ฮันเตอร์หยิบโทรศัพท์จากโต๊ะหัวเตียงมาดูหน้าจอ คาร์ลอส การ์เซียคู่มือของเขาเอง ลูกศรสีแดงเล็ก ๆ บอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้รับสายถึงสิบสายด้วยกัน

“เยี่ยมเลย!” เขาบ่นก่อนรับโทรศัพท์ สิบสายนั้นรวมกับที่คู่มือเขาโทรมา แต่เข้าในวันหยุดของทั้งคู่ แค่นี้ก็รู้แล้วว่ามันหมายถึงอะไร

“คาร์ลอส มีอะไร”

“สวรรค์โปรด! คุณไปอยู่ไหนมาครับ ผมพยายามโทรหาคุณมาครึ่งชั่วโมงแล้ว”

โทรมาทุกสามนาที่ เรื่องไม่ดีแน่

“ฉันไปวิ่งมานะ” ฮันเตอร์พูดนิ่ง ๆ “ไม่ได้ตรวจสอบดูโทรศัพท์ตอนเดินเข้ามา เพิ่งเห็นสายที่ไม่ได้รับเมื่อคืนนี้เอง ตกลงมีเรื่องอะไร”

“โคตรละเหะเลย คุณรีบมาให้ไวเถอะ โรเบิร์ต ผมไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย...” การ์เซียเว้นจังหวะอย่างลังเล “ไม่น่ามีใครเคยเห็นหรอก”

3

ทั้งที่เป็นชั่วโมงอาทิตย์และระยะทางแค่ยี่สิบสี่กิโลเมตร ฮันเตอร์กลับต้องขับรถเป็นชั่วโมงกว่าจะถึงย่านเซเวียตฮิลล์

การเสียไม่ได้บอกรายละเอียดอะไรมาก แต่น้ำเสียงสั้น ๆ กับอาการตกตะลึงนั้นดูไม่สมเป็นเขาเลยจริง ๆ

ฮันเตอร์กับการเสียเป็นส่วนหนึ่งของหน่วยพิเศษเล็ก ๆ ในแผนกคดีฆาตกรรมและโจรกรรม นั่นคือหน่วยคดีฆาตกรรมพิเศษ หน่วยนี้ตั้งขึ้นมาเพื่อรับมือกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องซึ่งอยู่ในความสนใจของประชาชน จึงจำเป็นต้องใช้เวลาและทักษะขั้นสูงในการสืบสวน ฮันเตอร์เคยทำงานวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรมาไซกโชนจึงได้อยู่ในที่มืดด้วย คดีฆาตกรรมที่ลึกลับอย่างโหดเหี้ยมหรือทรมานเหยื่อจะถูกจัดเป็นคดียูวี (คดีอาชญากรรมอุกฉกรรจ์) โรเบิร์ต ฮันเตอร์และคาร์ลอส การเสียรับผิดชอบคดียูวี ด้วยเหตุนี้ทั้งคู่จึงไม่เสียขวัญง่าย ๆ เพราะพวกเขาเห็นเรื่องโหด ๆ มานักต่อนักแบบที่ไม่มีใครในโลกได้เห็น

ฮันเตอร์จอดรถข้าง ๆ รถสายตรวจสีขาวยาว มีหลายคันจอดอยู่หน้าบ้านสองชั้นในฝั่งตะวันตกของแอลเอ พวกนักข่าวมาออออยู่ที่ถนนแคบ ๆ กันแล้วแต่นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก ปกติพวกนั้นก็มาถึงที่เกิดเหตุก่อนนักสืบอยู่แล้ว

ฮันเตอร์ลงจากรถบิวอิก เลอเซเบอร์คันเก่ามาปะทะกับสายลมอุ่น เขาปลดกระดุมเสื้อแจ็คเก็ตและเหินบตราดำราวเข้าที่เข็มขัดพลางมองไปรอบตัวซ้ำ ๆ บ้านหลังนี้อยู่บนถนนส่วนบุคคลในย่านอันเจียบสงบแท้ ๆ แต่กลุ่มคนมุงก็มารวมตัวกันแน่นอยู่นอกที่กั้นของตำรวจ แคมยังเพิ่มจำนวนเร็วมากอีกต่างหาก

เขาหันไปมองบ้านที่เกิดเหตุ เป็นบ้านอิฐสีแดงสองชั้นสวยงาม กรอบหน้าต่างสีน้ำเงินกับหลังคาทรงปั้นหยา สนามหญ้าขนาดใหญ่ที่ได้รับการดูแลรักษาอย่างดี ทางขวาของตัวบ้านมีโรงรถจอดได้สองคัน ทางเข้าบ้านมีแต่รถของตำรวจจอดกันแน่น ส่วนรถตู้ของแผนกนิติเวชจอดห่างไปแค่ไม่กี่เมตร เขาเห็นการ์เซียก้าวออกจากประตูบ้านในชุดหมีสีขาวมีสตูด การ์เซียสูงหนึ่งร้อยแปดสิบแปดเซ็นต์ซึ่งสูงกว่าฮันเตอร์ห้าเซ็นต์

การ์เซียหยุดตรงบันไดหินซึ่งเชื่อมกับเฉลียงหน้าบ้านแล้วดึงสตูดออก ผมสีเข้มเงางามรวบเป็นหางม้าสั้น ๆ เจ้าตัวมองเห็นคู่หูทันทีเหมือนกัน

ฮันเตอร์แสดงตรากับตำรวจซึ่งยืนอยู่ริมที่กัน แล้วก็ก้มตัวลอดใต้เพื่อกันสี่เหลี่ยมเข้าไปโดยไม่สนใจฝูงนักข่าวผู้กระตือรือร้น

ในเมืองอย่างแอลเอ ยิ่งเป็นคดีที่โหดเหี้ยมและน่าสยดสยองพวกนักข่าวก็จะยิ่งตื่นเต้น พวกนี้ส่วนใหญ่รู้จักฮันเตอร์และรู้ว่าเขาทำคดีประเภทไหน ตอนนี่เริ่มตะโกนถามคำถามกันแล้ว

“ข่าวร้ายนี่แพร่ไปเร็วนะ” การ์เซียเอียงหัวไปทางฝูงชนขณะที่ฮันเตอร์เดินมาข้าง ๆ “โดยเฉพาะคดีที่มีแนวโน้มว่าจะเล่นข่าวได้” เขาส่งชุดหมี่ใหม่เอี่ยมในถุงปิดผนึกให้คู่หู

“นายหมายความว่าไง” ฮันเตอร์ฉีกถุงแล้วเริ่มสวมชุด

“เหยื่อเคยเป็นนักกฎหมายครับ” การ์เซียอธิบาย “ชื่อเดเร็ก นิโคลสัน เป็นอัยการอยู่ที่สำนักงานอัยการรัฐแคลิฟอร์เนีย”

“โ้ว เยี่ยมไปเลย”

“แต่เขาไม่ได้ทำงานแล้วครับ”

ฮันเตอร์รูดซิปชุดหมี่

“ตั้งแต่ที่หม้อวินิจฉัยว่าเขาเป็นมะเร็งปอดระยะลุกลาม” การ์เซียว่าต่อ

ฮันเตอร์มองหน้าคนพูดอย่างสงสัย

“เขาใกล้ถึงฆาตเต็มทีแล้ว ต้องใส่หน้ากากออกซิเจนไว้ ขาทั้งสองข้างก็ปวกเปียกไม่ตอบสนองอย่างที่ควรจะเป็น หมอบอกว่าเขาคงอยู่ได้ไม่เกินหกเดือน นั่นคือเมื่อสี่เดือนก่อน”

“เขาอายุเท่าไร?”

“ทำสิบ สภาพดูร่อแร่เห็นได้ชัด ทำไม่ถึงต้องฆ่าเขาด้วยวิธีนี้ด้วยนะ”

ฮันเตอร์ชะงัก “ถูกฆาตกรรมแน่ใช่ไหม”

“ไอ้ย แบบนั้นไม่ต้องสงสัยแล้วครับ”

การ์เซียเดินนำหน้าผ่านโถงทางเข้า ช้าง ๆ บานประตูหน้าต่างติดตั้งแผง
ควบคุมสัญญาณเตือนภัย ฮันเตอร์มองหน้าคู่หู

“สัญญาณเตือนภัยไม่ทำงาน” การ์เซียอธิบาย “เห็นได้ชัดว่าไม่ค่อยได้
เปิดใช้งาน”

ฮันเตอร์ทำหน้าที่

“ครับ ผมรู้ แล้วจะมีไว้ทำไมใช่ไหมล่ะ”

ทั้งสองเดินต่อไปจนถึงห้องนั่งเล่น เจ้าหน้าที่สองคนกำลังร่วนปิดหา
รอยนิ้วมือตรงบันไดทางขึ้นชั้นบน

“ใครเป็นคนพบศพ” ฮันเตอร์ถาม

“พยาบาลส่วนตัวของเหยื่อ” การ์เซียชี้ไปยังประตูห้องทำงานขนาดใหญ่
ทางฝั่งทิศตะวันออก ประตูเปิดค้างอยู่จึงเห็นหญิงสาวชุดขาวนั่งอยู่บนโซฟาหนัง
ดั่งกระดุม ผมรวบเก็บเรียบร้อย ตาแดงก้ำเหมือนสีลูกกราส์เบอร์รี่และบวม
เป่งจากการร้องไห้ สองมือกุมถ้ายกาแฟไว้บนเข่า ฮันเตอร์สังเกตเห็นว่าเธอกำลัง
โยกตัวเบา ๆ ขณะที่สายตาเหม่อลอย นั่นเป็นอาการของคนที่อยู่ในภาวะช็อก
ในห้องมีตำรวจในเครื่องแบบอยู่กับเธอด้วย

“มีใครเข้าไปคุยหรือยัง”

“ผมลองแล้ว” การ์เซียพยักหน้า “ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเธอนิดหน่อย
แต่เจ้าตัวปิดกั้นตัวเองไปแล้ว ก็ไม่แปลกหรอก เต็มใจคุณไปลองคุยดูก็ได้ครับ
คุณเก่งเรื่องพวกนี้มากกว่าผม”

“เธอมาทำงานพิเศษที่นี่หรือ” ฮันเตอร์ถาม

“มาฝึกงานครับ เฉพาะสุดสัปดาห์ เธอชื่อเมลินดา วอลลิส เรียน
ปีสุดท้ายสาขาพยาบาลและดูแลผู้ป่วยที่ยูซีแอลเอ เธอได้งานนี้หลังจากหมอ
วินิจฉัยว่าเดเร็ก นิโคลสันป่วยเป็นมะเร็งได้หนึ่งสัปดาห์”

“แล้วอีกห้าวันใครดูแลเขา”

“มีพยาบาลอีกคนครับ” การเสียชีวิตชิบชุดหมิงแล้วล้างสมุดโน้ตจาก กระเป๋าเสื้อ “เอมี ดอร์สัน” เขาอ่านชื่อ “เอมีไม่ใช่นักเรียนพยาบาล เธอเป็น พยาบาลอาชีพ มาดูแลนโกลสันในวันธรรมดา แล้วก็มีส่วนสาวเขอีกสองคน ที่มาเยี่ยมทุกวัน”

ฮันเตอร์เลิกคิ้วขึ้น

“ยังไม่มีใครติดต่อกัน ๆ เขา”

“แปลว่าเหยื่ออยู่ที่นั่นตามลำพัง” ฮันเตอร์พูด

“ใช่ครับ ภรรยาเขาที่อยู่กันมายี่สิบหกปีเสียชีวิตเมื่อสองปีก่อนจากอุบัติเหตุ ทางรถยนต์...ศพอยู่ชั้นบนครับ” การเสียชีวิตไปทางบันได

ขณะที่ชั้นบันไดฮันเตอร์ระวังไม่ไปรบกวนการทำงานของเจ้าหน้าที่พิสูจน์ หลักฐาน โถงชั้นบนดูคล้ายห้องนั่งรอ มีเก้าอี้สองตัว เก้าอี้หนึ่งมีที่เท้าแขน อีกสองตัว ชั้นวางหนังสือกับนิตยสาร และโต๊ะที่มีกรอบรูปทันสมัยวางอยู่ เต็มโต๊ะ โถงทางเดินมีแสงสลัว ๆ ทอดลึกเข้าไป ชั้นนี้มีสี่ห้องนอนกับสองห้องน้ำ พอไปถึงสุดทางการเสียชีวิตก็หยุดอยู่หน้าประตูบานสุดท้ายทางขวามือ

“โรเบิร์ต ผมรู้ว่าคุณเคยเห็นของนำขยะแขยงมาเยอะ ผมก็เห็นมาเพียบ พอกัน” การเสียชีวิตวางมือที่สวมถุงมือยางลงบนลูกบิดประตูก่อนเปิดออก “แต่เนิ่น มาน...ยิ่งกว่าขยะแขยงไม่รู้กี่เท่า คุณจินตนาการไม่ออกแน่”

4

ฮันเตอร์ยืนอยู่ข้างประตูห้องนอนขนาดใหญ่ สายตาจับจ้องจุดเกิดเหตุตรงหน้า แต่สมองกลับไม่ทำงานตามปกติ เขาไม่เข้าใจสิ่งที่เห็นเลยสักนิด

เตียงคู่แบบปรับระดับได้ตั้งอยู่กึ่งกลางผนังทางทิศเหนือ ด้านขวามือมีถังออกซิเจนกับหน้ากากช่วยหายใจวางอยู่บนโต๊ะไม้ รถเข็นอยู่ตรงปลายเตียง แล้วก็ตู้ลิ้นชักที่ดูเป็นของโบราณ โต๊ะเขียนหนังสือทำจากไม้มะฮอกกานี และชั้นวางของขนาดใหญ่ตั้งชิดผนังฝั่งตรงข้ามกับเตียง ตรงกลางชั้นบนวางชุดทีวีจอแบน

ฮันเตอร์ผ่อนลมหายใจแต่ยังไม่ขยับตัว ไม่กะพริบตา ไม่พูดอะไรสักคำ

“เราจะเริ่มกันตรงไหนดีครับ” การ์เซียกระซิบถาม

มีเลือดสาดกระจายไปทั่วทุกแห่ง ทั้งบนเตียง พื้น พรม ผนัง เพดาน ฝ้ามา่น รวมทั้งเฟอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ด้วย สิ่งที่อยู่บนเตียงคือร่างของเดเร็ก นีโคลสัน หรืออย่างน้อยก็ซากส่วนที่เหลือของเขา ชายคนนั้นถูกหั่นเป็นชิ้น ๆ แขนและขาถูกกระซากหลุดจากลำตัว แขนข้างหนึ่งถูกฟันตรงข้อต่อเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เท้าสองข้างก็ถูกหั่นแยกออกจากขาด้วย

แต่ที่ทำเอาทุกคนตกตะลึงก็คืองานประติมากรรมนั้น

มันคือชิ้นส่วนต่าง ๆ ที่ถูกฟันและเขี้ยวออกจากร่างเหยื่อมากองรวมกัน จัดวางเป็นรูปทรงวิปลาสะโกลเลียดอยู่บนโต๊ะเล็กข้างหน้าต่าง

“ไม่ใช่เรื่องจริงใช่ไหม” ฮันเตอร์กระซิบกับตัวเอง

“ฉันไม่ถามด้วยซ้ำ โรเบิร์ต ฉันรู้ว่าคุณต้องไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนแน่” พญ.แคโรลิน โสฟพูดขึ้นจากอีกฟากห้อง “ไม่มีใครเคยเห็นทั้งนั้น”

หมอโฮฟเป็นหัวหน้าแพทย์นิติเวชของแผนกนิติเวชประจำลอสแอนเจลิส-เคาน์ตี เธอมีรูปร่างผอมสูงและดวงตาสีเขียวลึกๆ เธอรวบผมยาวสีน้ำตาล เหลือบแดงเก็บไว้ใต้สุดของชุดหมี่ ริมฝีปากอวบอ้อมและจมูกเล็กได้รูปซ่อนอยู่ ใต้หน้ากากอนามัย

ฮันเตอร์เหลือบมองเธออยู่สองสามวินาที จากนั้นก็หันไปที่แฉ่งเลือดบนพื้น โดยลึงเลอยู่ชั่วขณะ ถ้าจะเข้าไปในห้องก็ต้องเหยียบกองเลือดอย่างเลี่ยงไม่ได้

“ไม่เป็นไรหรอก” หมอโฮฟทำมือบอกให้นักสืบทั้งสองเข้าไปได้ “ถ่ายรูปพื้นห้องเก็บไว้แล้ว”

ฮันเตอร์พยายามเดินเลี่ยงกองเลือดให้มากที่สุด เขาตรงไปที่เตียงซึ่งมีเศษซากของนิโคลสัน ใบหน้าเหยื่อชุ่มโชกไปด้วยเลือด ตาเบิกโพลง ปากอ้ากว้าง รวากับเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวหยุดไปกะทันหันก่อนจะหลุดจากปาก ทั้งผ้าปูเตียง หมอน และพุกถูกฉีกขาดหลายจุด

“เขาถูกฆ่าบนเตียง” หมอโฮฟเดินมาหาฮันเตอร์

เขายังจดจ่ออยู่ที่ร่างของผู้ตาย

“ดูจากการกระเซ็นและปริมาณของเลือดในห้องนี้” แพทย์หญิงว่าต่อ “ฆาตกรทรمانเหยื่อถึงขีดสุดแล้วก็ปล่อยให้เขาตาย”

“ซ้ำแหละตอนที่เขายังมีลมหายใจอยู่นะเหรอ”

หมอโฮฟพยักหน้า “เริ่มจากชิ้นส่วนเล็ก ๆ ซึ่งไม่ทำให้ถึงตายก่อน”

ฮันเตอร์ทำหน้านิ่ง

“ตัดนิ้วเท้าทุกนิ้วรวมทั้งลิ้นด้วย” แพทย์หญิงหันไปจ้องงานประติมากรรม ซากมนุษย์น่าขนลุก “ฉันว่าฆาตกรทำแบบนี้มาก่อนแล้วค่อยตัดแขนตัดขา”

“ตอนนั้นเหยื่ออยู่บ้านคนเดียวเหรอ” ฮันเตอร์ถาม

“ใช่ครับ” การ์เซียตอบ “เมลินดา...นักเรียนพยาบาลที่คุณเห็นชั้นล่างนะ มาค้างที่นั่นช่วงสุดสัปดาห์ แต่เธอนอนในบ้านพักแขกเหนือโรงรถด้านหน้าโน่น ตามที่เธอบอก พวกลูกสาวของนิโคลสันแวะมาหาทุกวันและอยู่กับพ่อสองสาม ชั่วโมง บางทีก็นานกว่านั้น เมื่อคืนทั้งคู่กลับไปราว ๆ สามทุ่ม หลังจากพาเขา เข้านอนและปิดบ้านเรียบร้อยแล้ว เมลินดาก็ออกไปตอนช่วงห้าทุ่ม เธอกลับไป ที่บ้านพักแขกและอ่านหนังสือเตรียมสอบจนถึงตีสามครึ่ง”

ฮันเตอร์รู้สาเหตุที่พยาบาลสาวไม่ได้ยินอะไร โรงรถอยู่ด้านหน้าซึ่งห่างจากบ้านหลังนี้ไปเกือบยี่สิบเมตร ส่วนห้องนอนใหญ่นี้ก็อยู่ด้านหลังของตัวบ้านและอยู่สุดโถง หน้าต่างห้องหันไปทางสนามหลังบ้าน พวกเขาจะจัดงานปาร์ตี้ในนี้เลยก็ยิ่งได้เพราะเสียงจะไม่ไปถึงเธอแน่นอน

“ไม่มีปุ่มฉุกเฉินไว้เรียกพยาบาลหรือ” ฮันเตอร์ถาม

การ์เซียซึ่งไปยังถูกเก็บหลักฐานตรงมุมห้อง ช่างในมีสายไฟซึ่งตรงปลายเป็นปุ่มกด “สายถูกตัด”

ฮันเตอร์หันไปสนใจรอยเลือดที่สาดกระเซ็นไปทั่วเตียง เฟอร์นิเจอร์ และผนังข้าง ๆ “เจออาวุธไหม”

“ไม่ครับ ยังไม่เจอ” การ์เซียตอบ

“ดูจากรอยเลือดกับปากแผลที่ไม่เรียบ คิดว่าฆาตกรน่าจะใช้อุปกรณ์ปล่อยไฟฟ้าบางอย่าง” หมอโฮฟบอก

“แบบปล่อยไฟฟ้าพกพาอะหรือ” การ์เซียถาม

“ก็เป็นไปได้”

ฮันเตอร์ส่ายหน้า “ปล่อยไฟฟ้าเสียงดัง เสียงกินไป ฆาตกรคงไม่อยากให้ใครรู้เรื่องก่อนที่มันจะเสร็จระงับเหยื่อ แถมปล่อยไฟฟ้ายังเป็นเครื่องมือที่ควบคุมได้ยาก โดยเฉพาะงานที่ต้องการความแม่นยำ” เขาสำรวจร่างเหยื่อกับเตียงอีกครู่หนึ่งก่อนผละไปยังงานประติมากรรมนำเกลียดน่ากลัว

แขนสองข้างของนิโคลสันถูกบิดและดัดตรงข้อมือที่ดูไม่ออกกว่าเป็นรูปอะไร ส่วนเท้าอยู่รวมกับแขนและมือในลักษณะอันแปลกประหลาดเช่นกัน ทุกชิ้นส่วนตรึงด้วยลวดโลหะเส้นบางแต่แข็งแรง แล้วลวดก็ใช้เชื่อมนิ้วเท้าบางส่วนยึดกับขอบอีกด้วย ขาสองข้างวางแนวนอนอยู่ข้างกันและทำหน้าที่เป็นฐานของชิ้นงาน เลือดอาบไปทั่วทุกชิ้นส่วน

ฮันเตอร์เดินวนซ้ำ ๆ พยายามเก็บรายละเอียดทั้งหมด

“ไม่ว่ามันคืออะไร” หมอโฮฟพูดขึ้น “ที่แน่ ๆ ต้องใช้เวลาไม่น้อยประกอบมันขึ้นมา ไม่ใช่ปุบปับจะทำเสร็จได้”

“และถ้าฆาตกรต้องใช้เวลากับชิ้นตอนนี้” การ์เซียขยับเข้าไปดูมันใกล้ ๆ “มันต้องมีความหมายบางอย่าง”

ฮันเตอร์ถอยหลังไปพิจารณางานศิลปะอันน่าขนลุกขนพอง เขามองไม่ออก
ว่ามันเป็นรูปอะไร

“ห้องแล็บจะสร้างแบบจำลองเท่าขนาดจริงของสิ่งนี้ได้ไหมครับ” เขาถาม
หมอโฮฟ

แพทย์หญิงขยับปากชมพูขมิบภายใต้หน้ากากอนามัย “น่าจะได้นะ
ยังไงเราก็ถ่ายรูปไว้แล้ว แต่ฉันจะเรียกช่างภาพกลับมาและขอให้เขาถ่ายเก็บ
ทุกมุมไว้ ฉันแน่ใจว่าเราจำลองมันออกมาได้”

“งั้นก็ลงมือเลยดีกว่าครับ” ฮันเตอร์บอก “เราจะไม่มานั่งตีความกัน
ตอนนี้หรอก” เขาหันไปทางผนังอีกฟากแล้วหยุดชะงักตัวแข็ง ผนังตรงนี้
มีเลือดเปรอะไปหมดจนเขาเกือบมองข้ามมันไปแล้ว “นี่มันบ้าอะไรกันนะ”

การเซี่ยจ้องหน้าคู่หูแล้วกลับไปจ้องที่ผนังอีกครั้ง เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่
“นั่นแหละ...ที่สุดของความชยะแซยง”

5

หมอโฮฟดึงหน้ากากอนามัยลงแล้วหันไปหาการ์เซีย “เขาไม่รู้หรอก”

ฮันเตอร์เลิกคิ้วสงสัย

การ์เซียรูตชิปชุดหม้อแล้วล้างสมุดโน้ตออกมาอีกครั้ง “เดี๋ยวผมจะบอก
สิ่งที่เรารู้ แต่ถ้าจะให้เข้าใจอย่างถึถ้วน ผมต้องเริ่มเล่าตั้งแต่เมื่อวานตอนบ่าย
ครับ”

“โอเค” ฮันเตอร์ซักสนใจ

การ์เซียอ่านจากสมุดโน้ต “โอลิเวีย ลูกสาวคนโตของนิโคลสันแวะมาตอน
ประมาณห้าโมงเย็น ส่วนแอลลิสันน้องสาวมาถึงหลังเธอครึ่งชั่วโมง พวกเธอกิน
มือค้ำกับพ่อและอยู่เป็นเพื่อนเขา ช่วงสามทุ่มทั้งคู่ก็กลับไป หลังจากนั้นเมลินดา
ที่เป็นพยาบาลก็พานิโคลสันเข้าห้องนี้ แล้วให้เขาเข้านอนแบบที่เธอทำทุกคืนใน
ช่วงสุดสัปดาห์ เขาใช้เวลาประมาณสามสิบนาทีที่จะหลับ เธอไม่ได้ลุกไปไหน
เลยจนเขาหลับไป” การ์เซียชี้แก้อีที่อยู่อีกฟากของเตียง “เธอนั่งตรงนั้น เอา
หนังสือมาอ่านเตรียมสอไปด้วย” เขาพลิกสมุดโน้ต “จากนั้นเมลินดาก็ปิดไฟใน
ห้องนี้ เก็บงานจากเครื่องล้างจานที่ชั้นล่าง ราว ๆ ห้าทุ่มก็กลับไปห้องตัวเองที่
บ้านพักแขก”

ฮันเตอร์พยักหน้าและกลับไปจ้องผนังตรงนั้น

“มาถึงเรื่องสำคัญ” การ์เซียบอก “เมลินดาจำได้ว่าล็อกประตูหน้าทุกบาน
แล้ว รวมถึงประตูห้องครัวด้วย แต่เธอไม่แน่ใจว่าล็อกประตูหลังหรือเปล่า
เมื่อเข้าตอนผมมาถึงมีหน้าต่างชั้นล่างอยู่สองบานที่ไม่ได้ล็อก นั่นคือหน้าต่าง

ในห้องทำงานกับห้องครัว พรรคพวกเราที่มาถึงก่อนบอกว่าจะไม่ได้แต่ต้องอะไร
เลยครับ”

“จันนี่เป็นไปได้อ่ามันเปิดอยู่ทั้งคืน” ฮันเตอร์พูด

“ใช่ครับ เป็นไปได้สูง”

ฮันเตอร์เหลือบมองกระจกบานเลื่อนตรงระเบียง

“ประตูบานนั้นก็แง้มอยู่” การ์เซียอธิบาย “ห้องน้อบอ้าวทีเดียว โดยเฉพาะ
ช่วงหน้าร้อน นิโคลสันไม่ชอบเครื่องปรับอากาศ ระเบียงนั้นมองลงไปเห็นสนาม
หลังบ้านกับสระว่ายน้ำ ปัญหาก็คือผนังด้านนอกทั้งแถบมีแต่เกาะอร์นิงกลอร์
ปกคลุมแน่นไปหมด คุณคงรู้ว่ามันเป็นไม้เลื้อยที่ขึ้นอยู่ทั่วไปในรัฐแคลิฟอร์เนีย
โครงไม้ระแนงที่มันเกาะอยู่ก็แข็งแรงพอที่คนจะปีนขึ้นมาได้ ถ้าใครจะปีนเข้าห้อง
นี้จากทางสนามหลังบ้านจึงไม่ใช่เรื่องยากเลยครับ”

“ไว้สำรวจในบ้านเสร็จทีมพิสูจน์หลักฐานจะไปต่อที่สนามหลังบ้านกับ
ระเบียง” หมอโฮฟเสริม

“ตอนราว ๆ เที่ยงคืน” การ์เซียอ่านบันทึกต่อ “เมลินดาเพิ่งรู้ว่าวลี
หนังสืออ่านสอเล่มหนึ่งไว้ในห้องนี้ เธอเลยกลับมาที่นี่ เปิดประตูหน้าแล้ว
เดินขึ้นบันได” การ์เซียเดาใจฮันเตอร์ได้เลยซึ่งตอบก่อน “ใช่ครับ ประตูหน้า
ล็อกอยู่ เธอจำได้ว่าใช้กุญแจไขเข้ามา...แล้วก็ไม่ครับ เธอไม่เห็นอะไรผิดปกติ
ตอนกลับเข้ามาในบ้าน แล้วก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรด้วย”

ฮันเตอร์พยักหน้า

“เมลินดาขึ้นมาชั้นบนอีกครั้ง” การ์เซียพูดต่อ “เธอไม่ยอมรับกวน
นิโคลสันและจำได้ว่าตัวเองวางหนังสือเอาไว้ตรงไหน...” เขาชี้ไปยังโต๊ะไม้
มะฮอกกานีที่ตั้งอยู่ชิดผนัง “บนโต๊ะตัวนั้น เธอเลยไม่ได้เปิดไฟ แค่อยัง
เข้ามาในห้อง หยิบหนังสือแล้วก็ย่องกลับออกไป”

ฮันเตอร์หันกลับไปจ้องผนังแอบเลือดข้าง ๆ เติง หัวใจเต้นไม่เป็นลำ
เมื่อคิดได้ว่าเรื่องที่คู่หูเล่าฟังดูสมเหตุสมผล

“เมื่อเช้าเมลินดาตื่นสาย เธอรีบแต่งตัวแล้วตรงดิ่งมาที่นี่ เจ้าตัวบอกว่า
มาเปิดประตูหน้าต่างตอนแปดโมงสี่สิบสามนาที เธอรู้เพราะดูนาฬิกาข้อมือพอดี”
การ์เซียปิดสมุดโน้ต “เธอตรงขึ้นมาชั้นบน และพอเข้ามาในห้องก็เจอสภาพ

ที่เราเห็นเข้าอย่างจัง แต่มันไม่ใช่แค่นั้นครับ เพราะใครก็ตามที่ลอบเข้ามาในนี้
ยังทิ้งข้อความไว้ให้เธอด้วย” เขาชี้ไปยังผนังตรงหน้าฮันเตอร์

ท่ามกลางคราบเลือดเลอะเทอะมีข้อความตัวโตเขียนด้วยเลือดอยู่ด้วย
ดิ้นๆที่แกไม่ได้เปิดไฟ